

การผจญภัยของเหล่านักอ่าน
ที่มีคำอธิษฐานเป็นเดิมพัน

Meg Shaffer

The

Wishing Game

คำอธิษฐานแห่งเกาะนาฬิกา

ริคาร์ดิน
เจริญชัยชนะ
แปล

ขออุทิศหนังสือเล่มนี้แด่ ชาร์ลลี*
และพวกเราทุกคนที่ยังคงตามหาตัวทอง

---

* ชาร์ลลี บิ๊กเกิด ตัวละครเอกจากวรรณกรรมเยาวชนเรื่อง โรงงานช็อกโกแลตมหัศจรรย์ เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับเด็กชายที่ได้รับตัวทอง บัตรผ่านเข้าชมโรงงานช็อกโกแลตของวิลลี วองก้า อัจฉริยะจอมเพี้ยน ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่เปลี่ยนชีวิตเขาไปตลอดกาล

האגודה

The Wishing Game

by

Meg Shaffer

แปลโดย

ธิดารัตน์ เจริญชัยชนะ

האגודה

บทนำ

เดือนพฤษภาคม

ฮิวโกออกไปเดินเล่นที่ ชายหาด 5 นาฬิกา ทุกคืน แต่คืนนี้เป็นครั้งแรกในรอบห้าปีที่เท้าจอมเดินเตร็ดเตร่ของเขาสะกดคำว่า SOS ลงบนผืนทราย

เขาบรรจกลากเส้นตัวอักษรให้ใหญ่พอจะมองเห็นได้จากอวกาศ แต่ก็เชื่อว่าสำคัญอะไรหรอก เพราะพอรุ่งสาง น้ำทะเลก็จะชะล้าง ชายหาด 5 นาฬิกา จนสะอาดหมดจด

แจ็กตั้งชื่อหาดบริเวณนี้ว่า ชายหาด 5 นาฬิกา ตามนิสัยพิลึกๆ ของเขา แจ็กบอกว่าโชคชะตาพาให้เขามาค้นพบเกาะเล็กๆ อุดมผืนป่าในมหาสมุทรแอตแลนติกแห่งนี้ประมาณยี่สิบปีก่อน พื้นที่เก่าสืบทอดเอเคอร์ใกล้ชายฝั่งทางใต้ของรัฐเมนนี้มีรูปร่างเป็นวงกลมเกือบสมบูรณ์แบบ ตอนนี้อยู่แจ็ก มาสเตอร์สันผู้สร้างเกาะนาฬิกาขึ้นมานบนหน้ากระดานและในจินตนาการได้สร้างเกาะดังกล่าวขึ้นในชีวิตจริงแล้ว ในห้องนั่งเล่นของแจ็กมีนาฬิกาเรือนหนึ่งซึ่งแทนที่ตัวเลขด้วยภาพสถานที่ต่างๆ

บนเกาะ เช่น ประชากรที่เลขสิบสอง ชายหาดที่เลขห้า
บ้านพักรับรองที่เลขเจ็ด และบ่อน้ำร้อนที่เลขแปด ซึ่งนำ
ไปสู่บทสนทนาทำนองว่า ...

คุณจะไปไหน

5 นาฬิกา

จะกลับมาก็ไม่ง

ราวๆ ประชากร

สถานที่คือเวลา เวลาคือสถานที่ ช่วงแรกๆ อาจจะ
สับสนนิดหน่อย แต่สักพักจะรู้สึกว่ามีเสน่ห์ดี

สำหรับฮิวโกแล้ว มันทั้งไม่น่าสับสนและไม่มีเสน่ห์
อีกต่อไป การอาศัยอยู่ในบ้านเช่นนี้อาจทำให้คนเป็นบ้าได้
นั่นอาจจะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับแจ็ก

หรือไม่ก็เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับฮิวโก

SOS

Save Our Sanity – ช่วยกอบกู้สติของเราด้วย

ทรายบนเท้าเปลือยเปล่าของเขาเย็นเยียบจนรู้สึก
เปียกชื้น วันนั้นวันที่เท่าไรนะ สิบสี่พฤษภาคม หรือสิบห้า
พฤษภาคม เขาบอกไม่ได้แน่ชัด แต่รู้ว่าฤดูร้อนจะมาถึงในไม่ช้า
ฤดูร้อนครั้งที่ห้าของเขานบนเกาะนาฬิกา เขาคิดว่าฤดูร้อนเดียว
ก็น่าจะมากเกินไปแล้ว หรือห้าฤดูร้อนต่างหากที่มากเกินไป

ฮิวโกเตือนตัวเองว่าเขาอายุแค่สามสิบสี่ปี ซึ่งแปลว่า
ถ้าเขาคำนวณถูก (ไม่น่าเป็นไปได้ เพราะจิตรกรไม่ค่อยมีทักษะ
ด้านคณิตศาสตร์เท่าไร) เขาใช้เวลาเกือบสิบห้าเปอร์เซ็นต์ของ
ชีวิตอยู่บนเกาะแห่งนี้ เพื่อทำหน้าที่พี่เลี้ยงผู้ใหญ่คนหนึ่ง

เขาจะไปจากที่นี่ได้ไหม เขาฝันถึงเรื่องนี้มาหลายปีแล้ว แต่ก็ยังเป็นเพียงความเพ้อฝันแบบเด็กวัยรุ่นที่อยากหนีออกจากบ้าน ทว่าครั้งนี้แตกต่างออกไป ตอนนี้เขากำลังวางแผน หรืออย่างน้อยก็วางแผนว่าจะวางแผน ว่าแต่เขาจะไปไหนล่ะ กลับไปลอนดอนหรือ แม่เขาอยู่ที่นั่น แต่ในที่สุดเธอก็เริ่มต้นชีวิตใหม่แล้ว มีสามีใหม่ ลูกเลี้ยงคนใหม่ ความสุขครั้งใหม่ หรืออะไรทำนองนั้น เขาไม่อยากไปเกะกะขวางทาง

ก็ได้ อัมสเตอร์ดัมหรือ ไม่ อยู่那儿เขาทำงานไม่เสร็จสักชิ้น โรมล่ะ ที่นั่นก็เหมือนกัน จั๊นก็แมนแฮตตัน หรือบรูกลิน ไม่ก็พอร์ตแลนด์ซึ่งอยู่ห่างออกไปห้าไมล์ เขาจะได้จับตาดูแจ็กในระยะห่างกำลังดี

อิวกะจะทำไฉน เขาจะทิ้งเพื่อนเก่าไว้ที่นี่โดยไม่มีใครคอยช่วยบอกเวลา หรือบอกความแตกต่างระหว่างประการกับบ้านพักรับรองแขกได้ลงคอหรือ

ถ้าเพียงแต่ชายชราจะลงมือเขียนหนังสืออีกครั้ง หยิบปากกา ดินสอ เครื่องพิมพ์ดีด หรือแม้แต่หยิบกิ้งไม้ขึ้นมาเขียนบนพื้นทราย ... อะไรก็ได้ จะให้อิวกะเขียนตามคำบอกก็ยังได้ถ้าแจ็กขอให้เขาทำ ซึ่งเขาเคยเสนอตัวแล้ว

“ได้โปรดเห็นแก่ความรักของพระเจ้า ชาร์ลส์ ดิกเกนส์ และเรย์ แบรดบิวรี” เขารู้สึกเหมือนเพิ่งพูดกับแจ็กเมื่อวานนี้เอง “เขียนอะไรสักอย่างเถอะ อะไรก็ได้ การปล่อยให้พรสวรรค์อย่างที่คุณมีสูญเปล่าก็ไม่ต่างกับการเผาเงินเป็นฟอนหน้าสถานสงเคราะห์คนยากไร้เลย มันทั้งโหดร้ายและน่ารังเกียจ”

แจ็กเคยพูดคำเดียวกันนั้นใส่หน้าเขาเมื่อหลายปีก่อน ตอนที่อิวกโททำลายพรสวรรค์ของตัวเองด้วยการดื่มเหล้าเมามายเจียนตาย คำพูดเหล่านั้นยังคงเสียดแทงและเป็นจริงไม่ต่างจากตอนนั้นเลย เด็กหลายล้านคน รวมถึงผู้ใหญ่ที่เคยเป็นเด็กจะต้องหลั่งน้ำตาด้วยความดีใจถ้าแจ็ก มาสเตอร์สันตีพิมพ์หนังสือใหม่เกี่ยวกับเกาะนาฬิกาและ “มาสเตอร์ มาสเตอร์มายด์” ผู้ลึกลับ ซึ่งซ่อนตัวอยู่ในเงามืดและทำให้คำอธิษฐานของเด็กกลายเป็นจริง สำนักพิมพ์ของแจ็กส่งกล่องบรรจุจดหมายจากแฟนคลับมาที่บ้านเป็นประจำ เด็กๆ หลายพันคนเรียกร้องให้แจ็กเขียนหนังสืออีกครั้ง

SOS จดหมายเหล่านั้นอ่านวน

Save Our Stories – ช่วยกอบกู้เรื่องเล่าของเราด้วย

แต่ตลอดห้าปีที่ผ่านมา แจ็กไม่ทำอะไรเลยนอกจากเดินเล่นในสวน อ่านหนังสือไม่กี่หน้า จิบเหล้าขาวๆ ดื่มไวน์มากเกินไปตอนมือเย็น และตกลูกหว้างฝันร้ายเมื่อเข้มสันซี่ที่ท่าเรือ 9 นาฬิกา

ในไม่ช้า บางอย่างจะต้องเปลี่ยนแปลง ตอนมือคำคืนนี้ แจ็กไม่ได้ดื่มไวน์จนหมดขวดเหมือนเคย เขาเขียนขรึมมากกว่าปกติ ซึ่งถ้าไม่ใช่สัญญาณที่ดีก็เป็นสัญญาณที่แย่มาก อีกทั้งคืนนี้ยังไม่มีปริศนาอันคมขึ้น หรือแม้แต่ปริศนาที่แจ็กโปรดปราน ...

ชายสองคนบนเกาะต่างก็โทษน้ำ

ว่าเป็นเหตุให้สูญเสียภรรยาและลูกสาวเสียชีวิต

ทว่าทั้งคู่ไม่เคยแต่งงาน และก็ไม่มีใครเป็นพ่อ
ความลับของหญิงทั้งสองกับสายน้ำคืออะไร

มากเกินไปไหมที่จะหวังว่า แจ็กกำลังจะหลุดพ้น
จากมันได้แล้ว เขาอาจจะทำได้ในที่สุด

อิวกอ้าวาวๆ ตัดผืนทรายไปจนถึงชายน้ำ เขาปล่อยให้คลื่นตีบคลานเข้ามาใกล้ปลายเท้า แต่ไม่ไปไกลกว่านั้น เขากับทะเลไม่ญาติดีกันแล้ว ประหลาดหรือเปล่า ก็คงใช่ แต่ไม่เป็นไรหรอก เขาเป็นจิตรกร ก็ควรจะแปลกนิดๆ อยู่แล้ว เมื่อก่อนเขาเคยชอบทะเล ชอบเห็นมันทุกเช้าค่ำ ทุกด้านทุกมุม ไม่ค่อยมีใครรู้หรือกว่าทะเลมีลักษณะเช่นไรในทุกฤดูกาลภายใต้ทุกข้างขึ้นข้างแรมของพระจันทร์ แต่เขารู้ ตอนนี้เขารู้แล้วว่า มหาสมุทรนั้นอันตรายพอๆ กับภูเขไฟที่หลับใหล ยามสงบนั้นแสนจะงดงาม แต่ถ้าต้องการขึ้นมาเมื่อไร มันก็ถล่มอาณาจักรได้โดยที่เดียว เมื่อห้าปีก่อน มันทำลายอาณาจักรเล็กๆ แปลกประหลาดที่ชื่อว่าเกาะนาฟิกาจนย่อยยับไปแล้ว

แจ็กอาจเชื่อในการอธิษฐาน หรือไม่ก็เคยเชื่อเมื่อนานมาแล้ว แต่อิวกอไม่เชื่อ เขามาถึงจุดนี้ได้ด้วยการทำงานหนัก และโชคช่วยล้วนๆ

แต่คืนนี้ อิวกออธิษฐานแล้วอธิษฐานอีก ขอให้มืออะไรมาเขย่าแจ็กให้หลุดจากความเหนื่อยชา ทำลายมนตร์สะกด และมอบเหตุผลในการเขียนหนังสือแก่เขาอีกครั้ง เหตุผลอะไรก็ได้ ความรัก เงิน หรือความเคียดแค้น ให้เขาลุกขึ้นมาทำอะไร

สักอย่าง นอกเหนือจากค่อยๆ ปลดปล่อยตัวเองหมดลมจมกองไวน์
กาเบร์เนต์ราคาแพงเกินเหตุ

อิวโกหันหลังให้ผืนน้ำ เขาหารองเท้าจนเจอแล้วปิด
ทรายออก

ตอนที่มายังเกาะนาฟิกา เขาสาบานกับตัวเองว่าจะอยู่
แค่หนึ่งหรือสองเดือน จากนั้นก็บอกว่าจะอยู่จนกระทั่งแจ็ก
กลับมาตั้งหลักได้อีกครั้ง แต่ห้าปีผ่านไป เขายังคงอยู่ที่นี้

ไม่ ไม่อีกต่อไป หมดเวลาแล้ว ถึงเวลาต้องไปเสียที่
เมื่อถึงฤดูใบไม้ผลิหน้า เขาก็คงจากไปแล้ว เขาไม่อาจนั่งมอง
เพื่อนเก่าจากหายไปเหมือนหมึกบนกระดาษเก่าๆ จนกระทั่ง
ไม่มีใครอ่านข้อความนั้นได้อีกต่อไป

เมื่อตัดสินใจได้แล้ว อิวโกก็เริ่มเดินไปตามทาง ทันใดนั้น
เขาก็เห็นแสงไฟสว่างขึ้นจากหน้าต่าง

หน้าต่างของโรงงานเขียนหนังสือของแจ็ก

โรงงานเขียนหนังสือซึ่งหลายปีมานี้มีเพียงแม่บ้าน
เท่านั้นที่ย่างกรายเข้าไป ... และวันนี้เป็นวันหยุดของเธอ

แสงตรงหน้าต่างนั้นเป็นสีทองสลัวจากโคมไฟบน
โต๊ะทำงานของแจ็ก แจ็กนั่งอยู่ที่โต๊ะของเขาเป็นครั้งแรกในรอบ
หลายปี มาสเตอร์มายด์จรดปากกาลงบนกระดาษอีกครั้งหรือ

อิวโกรอให้แสงนั้นดับลง เพื่อพิสูจน์ว่ามันเป็นความ
ผิดพลาด เป็นความคิดเพื่อฝัน แจ็กแค่คุ้ยหาจดหมายที่หายไป
หรือหนังสือที่วางผิดที่เท่านั้นแหละ

ไฟยังคงสว่างอยู่

อาจมากเกินไปที่จะหวัง แต่ถึงกระนั้นอีวโกก็ยังหวัง
หมดใจ และอธิษฐานกับดาวทุกดวงบนท้องฟ้ายามค่ำคืน
เขาทั้งอธิษฐาน วาดหวัง และภาวนา

ภาวนาให้ปาฏิหาริย์เก่าแก่ที่สุดในเรื่องหนังสือเกิดขึ้น
นั่นคือ ขอให้คนตายฟื้นคืนชีพอีกครั้ง

“อย่างนั้นละ ตาแก่” อีวโกพูดกับแสงไฟในหน้าต่าง
บานนั้นของบ้านบนเกาะนาฟิกา “ได้เวลาซะที”

ได้อ่าน

האגודה

ភាគ​ន័ង

•

វិទ្យាស្ថាន

แอสทริดสะดุ้งตื่นจากการหลับลึกไร้ฝัน อะไรทำให้เธอตื่น
กันนะ แอมวของเธอกระโดดขึ้นมานอนเตียงหรือเปล้า ไม่ใช่ วินซ์
เพอร์ราลดี นอนขดตัวหลับปุ๋ยอยู่ในตะกร้าบนพรม บางครั้ง
แอสทริดก็ตื่นเพราะลมพัดหลังคาบ้านหลังเก่าของพวกเขาเธอจน
สิ้นกึ่งกึ่ง แต่กึ่งไม้นอกหน้าต่างนึ่งสนิท คินนี่ไม่มีลม แม้จะกลัว
แต่เธอก็ลุกออกจากเตียงและเดินไปที่หน้าต่าง บางที่อาจจะม
นกมาเคาะกระจกหน้าต่าง

แอสทริดสะดุ้งเฮือกเมื่อมีแสงสีขาวสว่างสดใสส่องไป
ทั่วห้องราวกับไฟหน้ารถยนต์ แต่สว่างจางกว่าเป็นพันเท่า
แล้วแสงนั้นก็หายไป แสงที่ส่องเข้ามาในห้องคือสิ่งที่
ทำให้เธอตื่นหรือ

แสงนั้นมาจากไหนนะ เธอสงสัย

แอสทริดคว่ำกลิ้งส่องทางไกลที่แขวนอยู่กับเสาเตียง
เธอคุกเข่าลงข้างหน้าต่าง ยกกลิ้งส่องทางไกลขึ้นมาแนบตา

และส่องข้ามผืนน้ำไปยังเกาะซึ่งตั้งอยู่อย่างโดดเดี่ยวราวกับ
เต่าที่หลับใหลในมหาสมุทรเย็นเยียบ

แสงนั้นวาบขึ้นอีกครั้ง

มันมาจากประภาคาร ประภาคารบนเกาะ

“แต่” แอสทริดกระซิบกับหน้าต่าง “ประภาคารนั้น
มีตมิตมาตลอดนี่นา”

หมายความว่าอย่างไรกัน

คำตอบวาบขึ้นในหัวเธอ เช่นเดียวกับแสงที่ส่องเข้ามา
ทางหน้าต่างห้อง

เธอออกจากห้องนอนอย่างเงิบที่สุดเท่าที่จะทำได้
และเข้าไปในห้องฝั่งตรงข้ามโถงทางเดิน แม็กซ์ น้องชายวัย
เก้าขวบหลับสนิทจนน้ำลายยืดลงบนหมอน อี๊แหวะ พวกเด็ก
ผู้ชาย แอสทริดจิ้มไหล่แม็กซ์ แล้วจิ้มซ้ำอีกครั้ง เธอต้องจิ้มถึง
สิบสองครั้งกว่าเขาจะตื่น

“อะไร อะไรเธอ อารายยยย” เขาลืมตาพลงใช้แขน
เสียดหูนอนเซ็ดน้ำลาย

“แม็กซ์ มาสเตอร์มายด์นะ”

ชื่อนั้นดึงดูดความสนใจของเขาทันที เขาลุกขึ้นนั่ง
บนเตียง “เขาทำไมรี”

เธอยิ้มในความมืด

“เขากลับมาที่เกาะนาฬิกาแล้ว”

— จากหนังสือ บ้านบนเกาะนาฬิกา,
เกาะนาฬิกา เล่มหนึ่ง โดย แจ็ก มาสเตอร์สัน, 1990

หนึ่งปีต่อมา

เสียงกริ่งโรงเรียนดังขึ้นตอนบ่ายสองโมงครึ่ง ตามด้วยเสียงฝีเท้าเล็กๆ วิ่งกันวุ่นวายเช่นเคย ลูซี่รับหน้าที่ดูแลแปะสพายหลังกับกล่องอาหารกลางวัน ขณะที่เทเรซา ครูประจำชั้นตะโกนเตือนตามปกติ

“อย่าลืมแปะ กล่องอาหารกลางวัน และการบ้านนะเด็กๆ! ถ้าลืมอะไร ครูหรือครูลูซี่จะไม่เอาไปให้ที่บ้านนะ!” เด็กบางคนฟัง บางคนไม่สนใจ โชคดีที่เป็นชั้นอนุบาล ถึงลืมของก็ไม่ส่งผลอะไรมากนัก

เด็กหลายคนกอดเธอขณะเดินออกจากประตู ลูซี่ชื่นชอบอ้อมกอดแบบ *บีบบีบี* เร็วๆ อย่างที่เด็กๆ เรียกเสมอ มันทำให้วันอันแสนยาวนานและเหนื่อยล้าในฐานะครูผู้ช่วยคุ้มค่าขึ้นมา หลังจากทำงานที่ไม่มีวันจบสิ้นอย่างเป็นทางการ ตัดสินการทะเลาะเบาะแว้งในสนามเด็กเล่น ทำความสะอาดหลังเกิดเหตุวุ่นวายตอนเด็กนั่งส้วม ผูกและแกะเชือกผูกรองเท้าเป็นพันครั้ง และซับน้ำตาเป็นพันหยด

ในที่สุด เมื่อห้องเรียนว่างเปล่า ลูซี่ก็ทิ้งตัวลงบนเก้าอี้
โซฟาที่วันนี้เธอไม่ต้องทำหน้าที่ดูแลเด็กชั้นรถโรงเรียน จึงมี
เวลาพักเอาแรงสักครู่

เธอตรวจสอบความเสียหายพร้อมด้วยถุงขยะในมือ
โต๊ะกลมทุกตัวเต็มไปด้วยเศษกระดาษงานประดิษฐ์กับขวดกา
วที่เปิดฝาทิ้งไว้จนกาวยไหลเยิ้ม พื้นก็เคลื่อนด้วยดินสอสีที่ถูกับ
ลวดกำมะหยี่

“เหมือนจิ้งหะที่พระคริสต์มารับขึ้นสวรรค์เลย” เธอหา
พูดพร้อมกับโบกมือ “ฟiep! แล้วพวกแกก็หายวับไป”

“และเราก็ถูกทิ้งไว้เหมือนเคย” ลูซี่พูด “เราทำอะไร
ผิดนะ”

ต้องทำอะไรผิดสักอย่างแหละ เพราะระหว่างพูดนั้น
เธอกำลังแะหามากฝรั่งนึ่มๆ ออกจากใต้โต๊ะเป็นครั้งที่สองของ
สัปดาห์แล้ว “นี่ ส่งถุงขยะมา นั่นมันงานของฉัน” ลูซี่คว้าถุงแล้ว
ทิ้งเศษหามากฝรั่งลงไป

“แน่ใจนะว่าทำความสะอาดคนเดียวได้” เธอถาม
ลูซี่โบกมือไล่ เธอหาดูเหนื่อยๆ อย่างไม่แพ้ลูซี่ และวันนี้
หญิงสาวผู้นำสงสารคนนี้ยังต้องไปประชุมคณะกรรมการ
โรงเรียนต่ออีก ใครที่คิดว่าการสอนหนังสือเป็นเรื่องง่ายต้อง
ไม่เคยลองสอนแน่นอน

“ไม่ต้องห่วง” ลูซี่ตอบ “คริสโตเฟอร์ชอบช่วยอยู่แล้ว”

“ฉันชอบช่วงที่ลูกๆ ยังเล็กพอจะหลอกล่อให้ช่วย
ทำงานบ้านได้ เพราะพวกแกคิดว่ากำลังเล่นสนุกอยู่” เธอหา
หยิบกระเป๋าดูออกมาจากลิ้นชักโต๊ะทำงานชั้นล่างสุด “ฉันเคย

บอกโรชาว่าแกดูพื้นห้องครัวไม่ได้เพราะเป็นงานของผู้ใหญ่ แล้วแกก็ทำหน้าบูดบึ้งจนกระทั่งฉันยอมให้ทำ”

“นั่นคือการเป็นแม่เธอ” ลูซี่ถาม “หลอกล่อลูกไปเรื่อย ๆ นะ”

“ก็ประมาณนั้น” เทเรซาตอบ “เจอกันพรุ่งนี้เช้านะ ฝากสวัสดีคริสต์เฟอ์ด้วย”

เทเรซาออกไปแล้ว ลูซี่มองไปรอบ ๆ ห้องเรียน มันมีสภาพเหมือนโดนพายุลูกธนูนาโดหลากสือล่อมใส่อย่างไรวางนั้น ลูซี่เดินวนรอบโต๊ะทุกตัวพร้อมถุงขยะในมือ พลังกอบแอบเปิ้ล กระดาษเหนียว ๆ สัมกระดาษเหนียว ๆ oungeกระดาษเหนียว ๆ และเลมอนกระดาษเหนียว ๆ ขึ้นมา

เมื่อทำความสะอาดเสร็จ มือเธอก็เต็มไปด้วยกาวย มีสตรอว์เบอร์รีกระดาษติดที่กางเกงขายาวสีกาก็ พวงด้วยอาการปวดเกร็งที่ลำคอเพราะต้องก้มอยู่เหนือโต๊ะเตี้ย ๆ นานครึ่งชั่วโมง เธออยากยื่นแซ่ได้น้ำผักบวร์ร้อนสักหมื่นองศาและจิบไวน์ขาวสักแก้ว

“ลูซี่ ทำไมคุณมียก้วยติดอยู่ที่ผมล่ะคะ”

เธอหันไปเห็นเด็กชายผมดำตากลมโตยีนจ้องมองเธออยู่ที่ประตู ลูซี่เอื้อมมือไปจับหัวและสัมผัสโดนกระดาษ ดิที่เธอฝีกควบคุมตัวเองในฐานะครูผู้ช่วยมาสองปีแล้ว ไม่งั้นเธอคงจะปล่อยคำสบถสุดสร้างสรรค์ออกมาเป็นชุด

แทนที่จะทำอย่างนั้น เธอกลับแทะก้วยกระดาษออกจากผมด้วยความสง่างามทั้งหมดที่เหลืออยู่

“คริสโตเฟอร์จะ คำถามคือ ทำไม เธอไม่เอากล้วยติดบนผมบ้างล่ะ” เธอพยายามไม่คิดว่ากล้วยติดอยู่ตรงนั้นนานแค่ไหนแล้ว “เด็กเง่ๆ ทุกคนเขาทำกันนะ”

“อ้อ” เขากลอกดวงตาสีน้ำตาลอ่อน “ผมคงไม่เง่ละมั้ง”

เธอติดกล้วยบนหัวเด็กชายอย่างเบามือ ผมสีเข้มของเขาหยิกเป็นลอนแบบที่ทำให้เขาดูเหมือนเพิ่งถูกจับห้อยหัวลงพื้นมาสองสามชั่วโมงเสมอ “นี่ไง ที่นี้เธอก็เง่แล้ว”

เขาสะบัดกล้วยออกจากหัวแล้วแปะลงไปบนเป้สีน้ำเงินเก่าๆ ของตน เขาเอานิ้วสาंगผม ไม่ใช่เพื่อให้เรียบ แต่เพื่อให้ฟูฟ่องเหมือนเดิม เธอรักเด็กประหลาดคนนี้ของเธอ คล้ายๆ จะเป็นของเธอ สักวันจะเป็นของเธอ

“เห็นไหม ผมไม่เง่สักหน่อย” เขาพูด

ลูซี่ดึงเก้าอี้ตัวเล็กๆ ตัวหนึ่งออกมาแล้วนั่งลง กอดตึงตัวที่สองมาให้คริสโตเฟอร์ เขานั่งลงพร้อมโอดครวญเบาๆ อย่างเหนื่อยล้า

“เธอก็เง่ ฉันคิดว่าเธอเง่ออก ขอล่าถุงเท้าหน่อยซิ” เธอจับข้อเท้าเขาแล้วยกเท้าขึ้นมาวางบนเข่าตนเอง เพื่อลงมือขุดค้นทางโบราณคดีประจำวันเข้าไปในร่องเท้าและขุดถุงเท้าของเขาขึ้นมา ไม่รู้ว่าเขามีข้อเท้าที่ผอมอย่างน่าประหลาดหรือถุงเท้าลื่นผิดปกติกันแน่

“คุณไม่นับ” คริสโตเฟอร์แย้ง “พวกครูต้องคิดว่าเด็กทุกคนเง่อยู่แล้ว”

ติก-ต็อก ยินดีต้อนรับสู่เกาะนาฬิกา

ลูซี่ ฮาร์ต ครูผู้ช่วยสอนชั้นอนุบาล เติบโตมากับวัยเด็กอันอ้างว้าง และเดียวดาย สิ่งเดียวที่ช่วยโอบอุ้มเธอไว้คือหนังสือชุด ‘เกาะนาฬิกา’ ของแจ็ก มาสเตอร์สัน นักเขียนวรรณกรรมเยาวชนผู้โด่งดัง ทว่าวันหนึ่งเขากลับหยุดเขียนและเก็บตัวเงียบอย่างเป็นปริศนา

ลูซี่ในวัยผู้ใหญ่แบ่งปันความรักต่อหนังสือชุดนี้ให้คริสโตเฟอร์ เด็กชายกำพร้าที่เธอหวังจะรับเป็นลูกบุญธรรม แต่ความฝันนี้ ต้องใช้เงินมากเกินกว่าจะเอื้อมถึง และเธอคงต้องตัดใจ จากคำอธิษฐานที่ไม่มีวันเป็นจริง

ทว่าปาฏิหาริย์ก็เกิดขึ้น เมื่อลูซี่ได้รับจดหมายเชิญจากแจ็ก มาสเตอร์สัน ให้เข้าร่วมเกมไขปริศนา ณ เกาะนาฬิกา (ที่มีอยู่จริง!) โดยมีรางวัลคือ ต้นฉบับหนังสือภาคต่อเล่มเดียวในโลกที่จะเปลี่ยนชีวิตผู้ชนะไปตลอดกาล

ลูซี่ต้องรับมือกับปริศนาชวนหัวจากนักเขียนจอมเจ้าเล่ห์แสนกล นักวาดภาพประกอบหุ่นรูปหล่อปากร้ายที่คอยมาทำให้หัวไว อดีตอันเจ็บปวดที่เธอปิดตายไว้ในหัวใจ และความลับดำมืดที่ซ่อนอยู่ในเกาะนาฬิกา

สุดท้ายแล้ว คำอธิษฐานของใครจะกลายเป็นจริง?

Cover design by ATTA

ราคา 399 บาท

